

[Statsministeren.]

således at de dansksindede sydslesvigere opnåede politisk ligestilling med de tysksindede indbyggere i landsdelen.

Fra den 18. til den 23. oktober 1948 førte en dansk delegation ledet af udenrigsministeren og bestående af en repræsentant for hvert af de fire store politiske partier en mundtlig orienterende drøftelse i London om sydslesvigske spørgsmål med en britisk delegation under ledelse af viceminister i det britiske udenrigsministerium, Lord Henderson. De synspunkter, som den danske delegation fremførte, var, som udenrigsministeren fremhævede det i sin tale i dette høje ting den 2. november 1948, i overensstemmelse med dem, der har fundet tilslutning hos det store flertal af rigsdagens medlemmer, og som er gjort gældende af den danske regering, navnlig i de to memoranda af 19. oktober 1946 og 31. januar 1947.

Der udtaltes i det efter Londonkonferencen udsendte communiqué, at den britiske regerings repræsentanter var enige med den danske delegation i, at spørgsmålet om at sikre „den dansksindede befolknings rettigheder på en sådan måde, at den uddover almindelige borgerlige rettigheder bevarer friheden til at leve under sin gamle danske kultur“ er „kernen i det sydslesvigske problem“, og det nævnes yderligere i communiquéet, at de britiske repræsentanter „gav tilsagn om i samråd med alle direkte interesserede parter snarest at overveje praktiske forslag, der kunne føre til spørgsmålets løsning“.

Efter konferencens afslutning har de dansksindede sydslesvigere arbejdet på at tilvejebringe sådanne „praktiske forslag“. De har herved, som det er naturligt, og som det var aftalt på Londonkonferencen, rådført sig med den danske regering og med de repræsentanter for de fire store partier, der deltog i konferencen, men det er klart, at alle afgørelser i sagen måtte træffes af de dansksindede sydslesvigere selv.

Sydslesvigerne har nedfældet deres ønsker i en oversigt over de rettigheder, som de finder bør sikres dem. Der er altså her ikke tale om et dokument fra den danske regering, men om sydslesvigerernes egne ønskemål.

I oversigten nævnes dels en række almindelige borgerlige og demokratiske frihedsrettigheder, som efter de dansksindede sydslesvigeres skøn bør tilkomme alle landets indbyggere. Derudover ønskes det, at der sikres de danskorienterede sydslesvigere forskellige rettigheder. Blandt disse rettigheder kan jeg nævne, at enhver i

Sydslesvig bosiddende person selv skal kunne afgøre, om han eller hun vil slutte sig til den dansksindede del af befolkningen eller til den tysksindede del. Det udtales, at bekendelsen til en bestemt nationalitet hverken må bestrides eller efterprøves, samt at ingen må begunstiges eller forfordes på grund af sin nationale overbevisning. Videre kan jeg blandt de vigtigste af de rettigheder, sydslesvigerne ønsker sikret, nævne retten til at benytte det sprog, folkedelen ønsker, og til en forholdsmæssig repræsentation i offentlige råd, ret til ansættelse i offentlig tjeneste og ret til at danne politiske partier. Det hedder i oversigten, at retten til at oppebære sociale understøttelser ikke må gøres afhængig af det nationale sindelag, og det anføres, at danske præster og menigheder skal have ret til efter forudgående aftale med de stedlige kirkelige organer at gøre brug af kirker og kirkegårde m. v. under valgtri benyttelse af landsdelens forskellige sprog.

Der må ikke af nationale eller sproglige grunde gøres nogen indskrænkning i opdragsretten. Der skal frit kunne oprettes børnehaver og skoler med dansk undervisningssprog samt andre institutioner med kirkeligt, kulturelt, humanitært, fagligt, økonomisk og andet lovligt formål. Private skoler skal have krav på tilskud af offentlige midler i det omfang, antallet af skolepligtige elever begrunder det. Den danskorienterede befolkningsdel skal have adgang til i fuld frihed at pleje sine religiøse, kulturelle og faglige forbindelser med Danmark.

I oversigtens slutning hedder det, at sydslesvigerne for effektivt at sikre gennemførelsen af de opstillede grundsetninger ønsker, at der skabes en særlig ordning, der giver Sydslesvigs danskorienterede befolkningsdel betryggende indflydelse på disse grundsetningers anvendelse i praksis.

Denne oversigt overrakte generalsekretæren for Den sydslesvigske Forening den 28. februar den britiske regionalkommisær i Sydslesvig og Holsten med en følgeskrivelse, der var underskrevet af formanden for Den sydslesvigske Forening. Generalsekretæren var ledsaget af oberstløjtnant Lunding. I følgeskrivelsen anførtes, at de dansksindede sydslesvigere er af den opfattelse, at en administrativ adskillelse af landsdelene Sydslesvig og Holsten ville være den ordning, som kunne yde dem den sikkerhed for deres særlige interesser, som er kernen i Sydslesvigs spørgsmålet. Man må, hedder det videre i skrivelsen, fra dansk-sydslesvigsk side fastholde sine prin-